

hjælpe dem, hvis vi erkender, at vi ikke er i Stand til at skaffe de Millioner til Veje, der skal til for at løse hele Opgaven, hvad der sikkert vil blive mindst 100 Millioner, maaske endda adskilligt mere. Vi kan ikke betale dem med det Underskud, som Finansministeren møder op med; efter at han har presset Indtægten saa højt op som muligt, efter at han har sagt: jeg kan ikke presse det højere op, møder han med en Finanslov for indeværende Aar, hvor der siges at ville blive 40 Mill. Kr.s Underskud, og hvor der endda ikke er taget det ringeste Hensyn til disse Love. Det er, synes jeg, at stikke Folk Blaar i Øjnene, og det bliver det endnu mere i det Øjeblik, man staar op og siger, at Pengene vil vi ikke tale om, dem har vi. Det er netop det, vi ikke har.

Jeg har ikke villet unnlade at gøre disse Bemærkninger, fordi jeg for det første mener, at Folkeforsikringstanken er ikke opgivet, selv om den, som det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) sagde, er lagt til Side i dette Øjeblik. Nu vil man ikke paakalde den private Selvstændighed, den er ikke i Kurs, men den kommer nok i Kurs igen; thi det er det eneste, der kan bære vort Folks Fremtid. Naar det kommer til Stykket, maa man kalde paa det enkelte Individets Selvstændighedsfølelse baade socialt, økonomisk og politisk. Men det er ikke det, man kalder paa her. Her siger man: Du er et Led i Offentligheden, og Offentligheden har som saadan en Forpligtelse til at sørge for dig fra Vuggen til Graven. Det lyder kønt og godt, men der kommer en Dag, og den synes ikke at være langt borte, da man staar overfor den bydende Nødvendighed, at man maa sætte alle Evner og Kræfter, baade de fysiske og økonomiske, ind paa at redde Landet ud af den Misère, vi staar i. Man maa være overdentlig blind — man behøver sandelig ikke at være Nationaløkonom, i saa Fald skulde jeg ikke have talt om dette Spørgsmaal — og have haft et meget ringe Udbytte af sin offentlige Virksomhed, hvis man ikke kan se, at den Dag ikke er fjern, hvor vi maaske maa slippe mange Idealer, som vi ellers kunde ønske virkeliggjort, og maa sige: Nu maa vi bjærge vort Folk, derpaa maa alle Kræfter sættes ind. Saaledes ser jeg paa den alvorlige Advarsel, som europæiske Statsmænd, Nationaløkonomer og Bankmænd har fremsat. Naar det drejer sig om Lovforslag, der kan løbe op til 100 Millioner og maaske mere, i alt Fald til meget store

Millionudgifter, har jeg ikke det fornødne Mod til at sige, at Pengene beskæftiger jeg mig ikke med i Øjeblikket. Jeg vil ikke være med til overfor de fattigste at sige: Vi skal nok klare det for jer, vi har Pengene, og vi har ogsaa den gode Villie. Jeg tror nok, man har den gode Villie. men det er sangvinsk, naar man samtidig siger, vi har Pengene. Kommunerne har dem ikke, og Statskassen har dem ikke. Og før vi har klaret det Spørgsmaal, kan disse Lovforslag ikke gaa ud i Livet og gøre den Nytte, de skal.

Derimod synes jeg ikke, at man maa opgave Tanken om at skaffe saa megen Hjælp som muligt til de fattigste, og det er dem, der nu faar Alderdomsunderstøttelse. Og saa kan jeg godt tænke mig, at under den fremtidige Udvikling af dette Spørgsmaal kan Folkeforsikringstanken rejse sig igen. Selv om man gennemfører de Forslag, der her foreligger, tror jeg, der kommer en Dag, hvor man vil se helt anderledes paa det. Det er min Tro, og den har jeg ikke villet unnlade at fremsætte.

Indenrigsministeren (Rode): Det har været mig kært at høre, at alle Partier her i Rigsdagen stiller sig paa det Grundlag, som findes i Lovforslaget. Det blev stærkt udtrykt af det konservative Partis Ordfører (Birck), da han sammenfattede Partiets Opfattelse derhen, at det sluttede sig til Hovedprincippet i Forslaget og i det væsentlige til dets Udformning, og at man ogsaa kunde acceptere de finansielle Byrder, det vil medføre. En lignende Tilslutning kom ogsaa til Orde hos det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange), der udtalte sig paa Venstres Vegne. Jeg kan ikke andet end udtrykke min Glæde over den rolige Tone, hvori det ærede Medlem behandlede dette Spørgsmaal. Jeg forstaar vel, at det, naar saa mange og fremtrædende Medlemmer af hans Parti har været inde paa et Forsøg paa at løse denne Opgave paa andre Maader, ikke er helt let at fastslaa, at dette Forsøg maa betragtes som tilbagelagt. Men jeg synes, at det skete paa en baade hensynsfuld og taktfuld Maade, som utvivlsomt maa fremme denne Forhandlings videre Muligheder.

Det ærede Medlem (Hegelund-Lange) sagde, at efter hans Opfattelse vilde man kunne komme til Enighed, hvis der blev ydet Tilslutning til Venstres Ønske om Forsikringsprincippet's Indførelse i Invalidrenteloven, og hvis man kunde enes